

El meu amic

Un relat de: [famapa](#)

I en Ferran va morir.

Quan vaig trucar per telèfon em van dir que feia dos dies que havia traspassat. Ningú em va avisar. No vaig anar al seu enterrament. No vaig localitzar la seva dona ni els seus pares. No vaig poder donar el condol a ningú més que a mi mateix.

Una setmana abans m'havia trucat:

"Jordi passa'm a veure, et vull consultar quelcom sobre un ordinador".

Potser havien passat dos anys des de l'última vegada que ens havíem vist, però no era res estrany, de fet ens retrobàvem cada tres o quatre anys. Un o l'altre agafava el telèfon, ens trucàvem i quedàvem per veure'ns.

Anul·làvem qualsevol compromís i anàvem a dinar plegats. Repreníem la conversa com si ens haguéssim estat veient a diari. Ens ho explicàvem tot. Els nostres problemes, les nostres alegries, els secrets, les angoixes, els sentiments,

En Ferran era el meu amic.

Vaig arribar al seu pis, un esplèndid pis del carrer Ganduixer. Ell mateix va obrir la porta. Vaig tenir una forta impressió, davant meu en Ferran m'era difícilment recognoscible. Cabells blancs, ulls ensorrats, prim, demacrat.

"Estic lluitant contra un càncer de pulmó,...".

Acabava d'arribar dels Estats Units, havia estat en una clínica oncològica durant tres mesos. Ara era a casa per continuar el tractament a Barcelona. Estava embolcallat per la seva família, els pares s'havien instal·lat a casa seva. Els vaig saludar. Ens van deixar sols.

Va comentar no sé què sobre un ordinador que volia comprar. Era evident una excusa per parlar. Vam estar junts molt de temps, tres, quatre hores, tot el que ell va voler. En Ferran volia xerrar i sobretot recordar i recordar i recordar.

"Truca'm passats uns dies. Adéu Jordi".

El vaig tornar a mirar per darrera vegada. Quan baixava per l'ascensor no podia reprimir les llàgrimes.